

I de 5 år med en socialdemokratisk regering har der altså været en væsentlig stigning, og det er jo, fordi det ikke har noget at gøre med omfanget af regler og ikke har noget at gøre med, hvor mange Socialdemokrater der sidder i regeringen, om det går godt eller skidt på arbejdspladsen. Der, hvor man først og fremmest kan mærke problemerne, og dér, hvor man først og fremmest kan vurdere, hvad man skal gøre for at forhindre ulykker, er på den enkelte virksomhed og ikke herinde ved skrivebordene og heller ikke ved skrivebordene ovre i Arbejdsministeriet. Og det er lige præcis det, der er udgangspunktet for vores forslag.

Arbejdsministeren siger, at der er sat et udvalgsarbejde i gang om at lette problemerne med arbejdspladsvurderinger på de mindre virksomheder, og det er da udmærket, men hvorfor et udvalgsarbejde, hvorfor en syltekrukke, hvorfor ikke bare tage fat om nældens rod? Man har jo erkendt, at der er et problem med at skabe arbejdspladser i dette land, især for de mindre virksomheder, og at der er et behov for at lette de administrative byrder.

Ministeren siger også, at BST, altså bedriftssundhedstjenesterne, er gode rådgivere, og det er vi ikke i tvivl om, så når vi ønsker at liberalisere bedriftssundhedstjenesterne, er det for at gøre dem endnu bedre. Og vi er da sikre på, at virksomhederne fortsat vil efterspørge ydelser fra bedriftssundhedstjenesterne, for enhver virksomhed, som har en vis størrelse, har da behov for, at der er nogle udefra, som man kan drøfte arbejdsmiljøet med.

Det, man gør fra regeringens side, er, at man forsøger at holde hånden over dem, fordi man åbenbart frygter, at de ikke kan stå på egne ben. Men vi tror, bedriftssundhedstjenesterne godt kan stå på egne ben og klare sig, selv om virksomhederne ikke længere er tvunget til at være medlemmer af en BST.

Så siger ministeren, at det er vigtigt, at man er oppe på dupperne på arbejdsmiljøområdet, og at man hele tiden er opmærksom på, at der kommer nye skader. Men hvem opdager det først? Er det ministeren, der først opdager, at der er museskader, eller er det mon den mand, der sidder ude ved skærmen?

Jeg tror, det er manden ude ved skærmen, der opdager det først, og det er jo derfor, der er opbygget et arbejdsmarkedssystem, der i den grad baserer sig på parternes indflydelse. For vi er jo stadig væk – i hvert fald teoretisk – enige om, at det er parterne på de enkelte virksomheder,

der, der ved, hvor skoene trykker, og det er derfor, udgangspunktet må tages dér. Det halter bare med at tage konklusionen og støtte det her forslag.

Og ministeren slutter med at sige, at man fra regeringens side er tryk ved, at parterne selv kan klare det. Men så kan jeg ikke forstå, hvorfor der i den arbejdsmiljøændring, vi fik for halvandet år siden, kom ind, at ministeren nu skal være en overherre, som godkender det, parterne har fundet ud af. Hvorfor ikke bare lade parterne finde ud af det, der er deres opgave, og så holde fingrene langt væk?

Altså, hvis det er holdningen, at de godt kan selv, hvorfor skal ministeren så have den beføjelse? For det, vi frygter, når en minister har beføjelse til at blande sig i, hvad parterne laver, er selvfølgelig, at ikke nødvendigvis denne minister, men måske den næste eller den næste igen pludselig får lyst til at blande sig i noget, som strengt taget ikke gavner sagen, altså at man fra centralt hold blander sig i, hvad virksomhederne gør for at løse disse problemer.

Man kan sige, at ministerens synspunkter blev gentaget, om end i forkortet form, af hr. Carsten Hansen, ordføreren for Socialdemokratiet. Men det med, at det er 25 år siden, ved jeg ikke hvor hr. Carsten Hansen har fra. Det må være et forkert forslag, hr. Carsten Hansen har læst, for det, vi gør med forslaget her, er jo, at vi retter op på en skævhed, der skete i juni 1997, og det er altså ikke 25 år siden, det var juni 1997.

Men hr. Carsten Hansen har fuldstændig ret i, at vi ikke går arbejdsgivernes ærinde. Det er vi jo ofte blevet beskyldt for i de her sager, men nu fremgår det da i hvert fald tydeligt på arbejdsmiljøområdet, at vi ikke går DA eller andre arbejdsgiveres ærinde, men faktisk forsøger at gå den enkelte arbejdstagers ærinde og forsøger at gå det ærinde, at man skal begrænse ulykkerne mest muligt og begrænse arbejdsmiljøproblemerne i det hele taget.

Og det er vel igen kendetegnende for Socialdemokratiet, at man tror, man kan løse problemerne ved at skrive nogle pæne ord om dem i stedet for at lade virksomhederne selv foretage en prioritering. Også når vi her i huset skal prioritere, for der er jo meget stor forskel på omfanget af ulykker i forskellige brancher, og hvorfor så ikke lade det fremgå af lovgivningen? Hvorfor så ikke sige, at man skal træffe særlige foranstaltninger dér, hvor der er en særlig stor risiko, i stedet for at vande det hele